

на има Марко Квиртиј кой-то еѣ са показалъ отличенъ на великодѣшіе и на юначество въ разны войнѣ (цѣнковѣ) и два срѣдѣз града, окрѣженъ отъ върха до крака-та, възсѣдихалъ на пѣрѣга въ и богатоначенъ конь. Граждани-тѣ го гледатъ съ не добмѣніе, но Марко имъ извѣстѣва, че не-трѣба да са съмнѣватъ какъ юначеството и орѣжіе-то са-ставлябатъ най пѣрвѣ-тъ акость на Римляны-тѣ и какъ той е готовъ да изпълне амж-тъ, за да остане има-то на отечество-то мѣ вѣчно; съ тѣа дѣмы вдигва рѣцѣ къмъ неко-то, и съ очы пѣланы отъ вышестественнѣ радостъ, скача и става невидимъ съ коня си заедно въ амж-тъ, предъ смаанный и въ почѣди останалый народъ. Благоразумный народъ ронаше надъ онзи страшный и юнаковый грѣкъ цѣтѣковѣ и приношеніа, и казва са какъ ама-та той часъ са затворила.

Въ килла боргеа что е предъ Римскы-тѣ врата ед-но камько-рѣхство оспѣвава паматъ-тъ на тази изѣщина преданности.

МѢЦІЙ ОЦВОЛѢ.

Порцина, царь-тъ на Тѣскы-тѣ като имаше кой съ Римляны-тѣ; дойде да са опѣлчи срѣцо рѣкж-тъ Тиверъ, и като възпрѣ хранж-тъ на Римляны-тѣ что идѣше по рѣкж-тъ, утѣснаваше ги съ гладъ. За това нѣчто сенатъ-тъ като беше смаанъ; МѢцій, личенъ мѣжъ и юначный войсковіецъ, за да освокоди отечество-то си отъ надлежаша-та опасность. Наѣми си да уѣіе Порцина вѣтрѣ въ лагера мѣ. Н тѣй презъ ноцъ-та минъ рѣкж-тъ и отиде въ лагера предрѣшешъ. Като видѣ тѣлопазигела Царскій че говори на войны-тѣ въз-мнѣ че е той Порцина; дрѣпнѣ саѣж-тъ си и го схѣче. Този часъ го уловижъ и го заведоужъ при цара, кой-то по-